

n svartari ís-
 þetta. Deig-
 vora á nafn
 að móður-
 er lútersk
 þó sannar-
 vér höfum
 lega mikla
 þar sem hin
 er einmitt
 Með því að
 kirkju hér
 á gjört þjóð-
 tír hér inn í,
 er en þeir
 eifa sér hér
 gjöra þær
 unni að blóm-
 er þó þetta
 þeir vinna
 lítilsvirði.
 og frá sjón-
 is einskis-
 n sú and-
 augsýni-
 með því,
 og upp-
 yrði eng-
 öðruvísi á,
 algjörlega
 föður- og
 framarlega
 ska kirkja
 því að þó
 sögðu sé
 julega átt,
 höfum oss
 alveg víst,
 gviðrkennt
 ndi og hér,
 zka ekki
 n útlutta

þjóðflokki vorum saman í þessari
 heimsálfu, og koma honum til þess
 að ávaxta hér sína þjóðernislegu
 dýrgrip, þá er ekkert, allsendis
 ekkert, er til þess dugir. Gegnum
 íslenska lúterska kirkju hér er það
 unnt, sem ella er ómögulegt, að
 fá fólk vort til þess að veita nokkru
 af því andlega vatnsmagni, sem Ís-
 land á í eigu sinni, inn í þjóðlífið
 í þessu mikla landi. Fyrir til-
 veru íslenskrar lúterskrar kirkju hér
 verður oss og komandi kynslóðum
 fólks vors unnt að gjöra Íslendinga
 í andlegu tilliti gildandi, láta þá
 fá verulega andlega þýðing fyrir hér-
 lent þjóðlífi.

Hvernig haldið þér standi eig-
 inlega á þeim megu mótblástri,
 sem þetta vesalings lúterska kirkju-
 félag Íslendinga hér hefir orðið að
 sæta stöðugt frá byrjun tilveru sinn-
 ar, en þó allra mest nú á þessu
 síðasta ári, ekki aðeins frá fávízk-
 unni og nihilismusnum hér vestra,
 heldr líka frá sumum mönnum heima
 á Íslandi, sem óneitanlega eru nokk-
 uð meira en tónir nihilistar, hafa
 alveg víst trú á einhverju, eru að
 mörgu leyti gáfadir og skynsamir
 menn? Vér, sem fólkið sjálft hefir
 falið á hendr að halda fyrir það
 uppi hinu þjóðernislega kirkjumerki
 Íslendinga, höfum eftir beztu sann-
 færing vorri aftr og aftr brýnt það
 fyrir öllum þeim, er til vor hafa
 heyrt, að þjóðlífs-ástand Íslands væri
 lamað, að hin andlegu lífsöfl þjóð-
 arinnar væri ekki notuð sem skyldi,
 að þjóðin hefði grafið sum af sín-
 um beztu pundum í jörðu, að kirkj-
 an íslenska létu sumrar heilsusamleg-

ustu vatnslindir þjóðarinnar í and-
 ans ríki frjósna og verða að ís.
 Ált af höfum vér gesið í skyn, í
 ranninni allt af gengið út frá því
 sem sjálfsögðu, að Íslendingar ætti
 miklar og góðugar andlegar eignir,
 og sérstaklega, að það væri mikið
 blessunarefni í því, að kirkja Ís-
 lands er lútersk kirkja. En vér
 höfum jafnframt tekið það fram
 með sterkum orðum, að það væri
 sorglegt mein, hve illa þessi ísl.
 þjóðlífsöfl væri notuð, og að ætt-
 um vér ekki að verða hér hið bráðasta
 úr sögunni í Vestrheimi sem Íslend-
 ingar, þá yrðum vér að nota þessi ís-
 lenzku þjóðlífsöfl margfalt betr en
 heima er gjört, grafa hin þjóðernislegu
 pund vor, þessi, sem mest er í var-
 ið, úr jörðu, sýna í verkinu hér,
 að vér eigum eitthvað það heiman
 að frá Íslandi, sem fullkonilega
 getr orðið gjaldgeng vara í þessu
 landi. Það sagði einn af vorum
 vitrustu og gæfustu mönnum, hr. Frið-
 jón Friðriksson, einhverutíma í haust
 eða vetr, þegar „Heimskringla“ var
 algjörlega byrjuð á því, að niða
 þá menn, sem helzt hafa haft for-
 ustu hinna andlegu mála vorra á
 hendi, kirkjupingsmennina og prest-
 ana, brizla þeim um harðstjórnar-
 náttúru og fleira í þá áttina, að
 það blað sigldi undir fölsku slaggi,
 létist vera málefni kirkjufélagsins
 hlýnt, en sýndi með allri fram-
 komu sinni, að því væri einmitt
 nauða-illa við það málefni. Blaðið
 mótmælti þessari sakargift í orði,
 en í verki hefir það jafnt og þétt
 síðan verið að færa rök að því,
 að hr. Friðjón Friðriksson hafi